Ч. 297 (13.496). Львів, пятниця 10. листопада 1933. Opłata pocztowa zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
А ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар річний, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

Бюджет, війна і настрої.

Жмінка дальших рефлексій з приводу генерально. бюджетової дебати.

Варшава, 5. листопада 1933.

Генеральна дебата при першому читанні бюджету завсіди була і повинна бути — згідно з парляментарними звичаєвими правами — дебатою суто політичною та з самим бюджетом, як інструментом і фінансовою базою влади, лише дуже посередньо звязаною. Очевидно, що в отій політичній дебаті перемагають завжди ті моменти, які в даному часі найбільш актуальні. Тому можна би не дивуватися, що всіх промовців у минулу пятницю „тягнуло“ бодай одним пальцем заторкнути „делікатну“ закордонно-політичну матерію: коли свідомість поваги міжнародньої ситуації тяжить на всьому громадянстві, то і представники його мусять якось висловити те „освідомлення“. Одначе, коли мова йде про польський сойм, то на хід і характер тамошніх позавчорашніх промов мав вплив ще один окремий момент із специфічних нинішніх польських відносин. Просто кажучи: бюджет, і як знаряддя влади і як проблема державної господарки, перестав уже щонебудь цікавити! Маємо тут знаменитий приклад, які висліди дає послідовно і певними ведена система, якщо лише влада, яка її примінює, стабілізується і має можність свою систему простягати на довший час. До всіх побід, які побідники з травня 1926. року можуть безумовно зі слушним правом вписати на своє конто зі страхом своїх противників, це успішно переведена „наука“, яка розпочалася зараз після травневого перевороту: що бюджет мусить бути гнучкий, що мусять існувати славні „люзи“, що право парляменту до контролі над способом видаткування преліимінованих прибутків мусить бути зведене по суті до завдання Найвищої Контрольної Палати, якої історія з останніх літ є чейже теж відома. Пригадуємо собі, який крик і метушню піднімала польська опозиція з приводу тих направних бюджетової політики травневої влади! А вислідом тої метушні є нинішній стан, в якому не тільки ніхто не цікавиться якимось евент. переступленням бюджету через видачу касових резерв з минулорічних надвишок (чи нині був би можливий суд над міністром фінансів перед Державним Трибуналом?!), але ніхто не цікавиться також щорічним бюджетовим дефіцитом і самим змістом грубезної книги бюджетового законопроєкту. Лише почуття стиду й незручности з приводу власного безсилля і повної своєї програної каже польській опозиції промовчувати факт, що уряд виборов собі справді необмежену свободу в ділянці бюджетової політики і настільки переломав опозиційні настрої, що вони взагалі відвернулись від справ бюджету!

Хтоб там морочив собі голову нудними бюджетовими справами, коли кожний пересічний громадянин цікавиться — війною! Чи це значить, що у Варшаві існують воєнні настрої і що її мешканці рвуться до війни? Борони Боже! Коли совітська преса й пропаганда безупинно гриміла про польські приготування до інтервенційного походу, автор цих рядків — не для польської приємности і не для перечення совітським крикунам — стверджував у своїх дописах із Варшави, що варшавська вулиця (і пролетарська і міщанська і плутократична) до всього іншого рветься, тільки не до війни зі Совітами. Зате в міру зросту націоналістичного руху у Німеччині та пропаганди ревізіонізму в Европі (був чейже час, коли ревізіонізм опинився серед передових точок програми і французьких соціялістів-радикалів!) ріс у Варшаві острах перед нападом Німеччини. І разом з цим зростала не охота війни з Совітами, а острах перед війною — на два фронти. Проблема, яка до смерти була найбільшою журбою Бісмарка: щоб Німеччина не знайшлася у двох вогнях, із заходу і сходу, стояла перед Польщею від першого її дня відродження, а ризький мир зовсім її не зліквідував. І це треба тямити, коли мова йде про настрої, з якими широкі верстви польського громадянства підійшли до пакту неагресії з Совітами. Ті настрої були і є безумовно прихильні, поляки (зокрема варшавські) безумовно цим пактом радіють і тому наближення до Совітів надзвичайно скріпило внутрішню позицію уряду. Однак джерелом того вдоволення далеко не є якесь русофільство — всупереч старим русофільським тенденціям ендеції та всупереч ендецькій пропаганді русофільства, як політичної концепції. Спеціяльно що торкається Варшави, то мало мабуть у світі є таких міст, де такою живою і вrослою в ґрунт є традиція боротьби з Росією. Можливо, що ця традиція відійшлаб зовсім до історії, колиб кожний варшавяк знав, що на сході нема вже Росії, а є Союз Радянських Республик. Але тут саме звернувся проти Совітів другий кінець палиці російсько-комуністичної пропагандивної системи: ця система полягала завжди на зберіганні у світі погляду, що на сході нічого — крім соціяльного устрою і системи правління — не змінилося, що залишилась надалі могутня великодержавна Росія. І це рос. більшовикам на цілій лінії вдалося: і у Варшаві теж ніхто інакше про Совіти не каже і не думає як лише про Росію — і відповідно теж формувались і формуються тамошні настрої. Нині вони сформовані в той спосіб, що кожний пересічний варшавський поляк є вдоволений, що „з Росією війни не буде“, що „слава Богові — маємо на сході спокій!“

І коли колись у журливих розмовах на воєнні теми згадувались обидва сусіди Польщі — нині кажуть лише про одного. Залишився лише острах перед агресією з заходу, — як вона мала би прийти, коли і через що — цього ніхто собі не зясовує. Зате останні офіціяльні маніфестації наближення до Совітів ввели вже у широкі верстви переконання, що зі сходу нічого не грозить. І тієї атмосфери ніхто не хоче нарушувати. До справжнього русофільства дуже далеко. Деякі надто яскраві маніфестації нового офіціяльного закорд.-політ. курсу прохолодили — шляхом реакції — саме найбільших дотеперішніх русофілів, польських ендеків: чудовий вислів цим настроям дав пос. Рибарський, про що була мова в нашій попередній кореспонденції. Але міжнародня ситуація каже стушовувати протисовітські настрої, — без ніякого внутрішнього фільсовітського захоплення. У висліді маємо нині в Польщі цікавий образ настроїв дуже ріжнородних, яких синтези дати не можна. Яку ріжнородну реакцію викликала нпр. одна лише промова голови Українського Клюбу своїми протисовітськими тонами: маршал сойму відразу почав переривати, весь проурядовий клюб мовчав, — а в цій мовчанці не було ворожости, зате виразна нехіть про ці речі нині говорити, — а дехто й не цурався з тою частиною промови отверто солідаризуватись!..

Такі ріжнородні настрої поруч з дуже яскравими і дуже ріжнородними виступами назовні є завжди характеристичні для переломових історичних часів. І тут погоджуються всі: і пересічні люди з варшавської вулиці і чільні польські публіцисти та політики, що роки, місяці чи може навіть дні, в яких живемо, є часом переломовим в історії Европи, а може й цілого старого і нового світа. І з цим поглядом ми мусимо теж погодитися.

ік.

ВІСТИ З ВОЛИНІ.

Сектярство. Всі сили працюють у тому напрямі, щоб як мога більше розбити українські маси. Між іншим — і на релігійному ґрунті. І під цим оглядом Волинь побила рекорд — зайняла перше місце в межах Польщі. Про це говорять такі цифри.

Евангеличних християн і баптистів з 18.465 осіб у цілій Польщі — на Волині є 10.627; пятидесятників з 7.683 — на Волині 4.328; адвентистів 7-го дня з 1.104 є на Волині 837; дослідників письма св. з 1 460 значна частина припадає теж на Волинь; „карловці“ майже всі мешкають на Волині; суботників нараховують усього 64, але з певністю можна сказати, що на Волині їх є значно більше. Значну частину сектярів вербують на Волині з українських селян.

В останнім часі заворушилися на Волині і представники евангелицько-авгзбурґської церкви, що мають уже пастора українця-волиняка.

Все це є наслідком хоробливого стану православної церкви.

Ще одно розбиття. Досі українські православні маси були поділені на дві нерівномірні групи: більшу — прихильників української мови в церкві та меншу — прихильників словянської мови. Боротьбу за розмосковлення церкви вели незалежницькі елементи. І, здається, через те їхню роботу унеможливлювали. Тепер деякі люди намагаються перебрати провід над цією боротьбою, маючи для цього дозволені збори, віча, протести. Після Почаєва прийшли віча в Дубні, Корці й Володимирі.

Але ця акція має дуже мізерний характер, бо спирається не на маси, а на жмінку осіб, що шукають собі тої чи іншої користи. Провідні елементи й свідомі широкі маси, що дали вияв своєї волі в 1924—1927 рр., сьогодні стоять далеко від акції певних людей і руки своєї до неї не прикладають. Таким чином настало ще одно розбиття — широкої української групи розмосковлення церкви, від якої відривають поодинокі особи, нестійкі у своїх національних поглядах. Чи не це властиво й є метою правдивих керманичів певним церковним рухом?

Нові зикзаки митр. Дениса. Митроп. Денис у відповідь на почаївські події, як уже відомо, випустив відозву до вірних. Ця відозва викликала в українських колах здивування, хоча вони вже й перестали дивуватися митрополитальним „ходам“ по кривій лінії. Цією відозвою митрополит Денис не лише нікого не здобув для себе, а навпаки — викликав до себе ще більше недовіря і власне наказом служити виключно словянською мовою. Такою самою „кривою“, здається, має бути й „нова“ тактика. Ходять чутки, що додаток до „Слова“ — „Православний Селянин“ має бути перенесений до Кремянця та стати самостійним.

Цей крок можна трактувати не інакше, як незнанням української дійсности та легковаженням н. Словом, нові ходи митроп. Дениса неповажні й нічого йому не дадуть. Українські маси з кожним днем усе більше виростають у своїй свідомості й щораз сильніше будуть ставити свої слушні домагання.

А майно? Одночасно з боротьбою за розмосковлення церкви ведеться й друга боротьба — за церковне майно. Цю останню боротьбу затушовується, промовчується. Певні люди, яким дали можливість робити стільки шуму в напрямі московського духовенства, обходять мовчанкою небезпеки матеріяльні: „ревіндикацію“ й усяку „опіку“ над церковним майном.

Акт „опіки“ над майном луцького братства як твердять правники, є незгідний з законами. На початку 1934 р. цей акт набере сили, якщо не будуть пороблені належні правні кроки, і міліонове брацьке майно буде втрачене. Однак певні люди про це ані слова.

Дня 16. листопада в луцькому окружному суді має відбутися розправа про ревіндикацію луцького катедрального собору. І про це теж ані слова. А що як собор буде „ревіндикований?“ Тоді луцький епископ опиниться без собору, а громадянство без 3 брацьких будинків, а може ще й без церкви. Вважати якісь 20 ...

скільки тисяч золотих, як кажуть, виданих на купівлю для єпископа дому, що де юре не буде безспірною власністю української громади, компенсатою за міліонове майно брацтва було би не лише наївно, але й злочином. Звичайно, певні люди, яким тепер віддається в „опіку" церковні справи й церковне майно, можуть кожної хвилини взяти валізки й виїхати, звідки приїхали. А українське населення?

Чи не час би українському громадянству таки зацікавитися поважно церковними справами?

Як російський монархіст був у Варшав кореспондентом „Ізвестій".

Після підписання ризького миру приїхав до Варшави як кореспондент московських „Ізвестій" елегантний, стрункий, чорнявий і смаглявий молодий чоловік — Евген Братін. Був меткий і зручний, швидко вивчився польської мови, ба навіть намагався причагідно говорити по українськи. Виступав завжди як 100-процентовий комуніст і мабуть грав „неофіціяльно" чималу ролю в комуністичному житті на варшавському терені. Не вважаючи на свою гладку поведінку — в його кореспонденціях пробивалася завжди надзвичайна агресивність, яка особливо кидалася у вічі при кожній згадці про українців. Московський жид Братін мав теж усталену марку завзятого україножера.

Сім років громив із Варшави на сторінках совітської преси товариш Братін польську й українську буржуазію, а проте сам вженився з польською шляхтянкою і дуже цим чванився. В 1930 році Братіна відкликали до Москви, як кажуть — з остраху, щоби занадто не привик до буржуазного способу життя. Всеж у Москві займав поважне становище референта закорд. політики в редакції „Ізвестій" та заступника „самого" Радека. І все булоб добре, якби не „чистка" через яку мусіли пройти й співробітників „Ізвестій". Почали „чистити" й Братіна. Більшовицьким звичаєм почав Братін широко оповідати про своє пролетарське походження і заслуги для жовтневої революції, гладко перескакуючи деякі періоди свого життя. Аж ось випадково один із совітських журналістів здемаскував його: виявилося, що в 1918 році, в сам розгін більшовицької революції, Братін був редактором російської монархістичної газети „Колокол" у Києві, де співпрацював із самим Пуришкевичем, відомим організатором „чорної сотні"...

Кінець комуністичної карієри Братіна дуже сумний: Братіна виключили з партії і викинули з „Ізвестій". Навіть протекція Радека не помогла. Тепер він живе у вужді у Москві, як „лішенец" і „нетрудовой элемент". Ця історія викликала велике враження серед журналістів у Варшаві, які тямлять численні недавні подвиги того московського кореспондента.

—o—

Український правничий зїзд у Празі.

У Празі в днях 4—7 жовтня відбувся український правничий зїзд, почасти також економічний. Головою його був проф. д-р С. Дністрянський, головою правничої підсекції проф. С. Шелухин, економічної проф. О. Мицюк, почесним головою ректор Українського Університету проф. д-р І. Горбачевський. Основний кадр учасників зїзду становили вчені, згуртовані при факультеті права та суспільних наук Українського Університету. З ужгородських українських правників узяв участь адв. д-р Ю. Бращайко, з львівських — адвокат д-р проф. Старосольський, з неукраїнських проф. білгородського унівреситету д-р Ж. Періч.

У перший день відкрив зїзд промовою проф. Горбачевський; учасники вислали привітну телеграму президентові проф. д-ру Масарикові, після промови проф. д-ра Дністрянського. Цей останній подав у своїй промові історію зїздів українських правників та вказав, чим нинішній зїзд відріжняється від попередніх. Після цього йшли два наукові реферати: проф. Білецького — „Найстарший список „Правди Руської" та проф. Періча — „Неюридичні елементи в праві". По обіді перший реферат мав проф. Ейхельман про — „Кодіфікацію міжнародного права", після чого винесли резолюцію: „Український Правничий зїзд визнає, що зміцнення міжнародного правного устрою повинно йти шляхом спільних плюлятеральних договорів, тому офіційна назва „кодіфікація" міжнародного права є неправильна". Другий реферат належав проф. Шелухинові — „Участь громадянського елементу в суді", після нього резолюція: „Зїзд визнає необхідним введення на Україні карного суду з участю громадського елементу в формі одної колегії з професіональних і народніх суддів". Третій реферат проф. Дністрянського — „Проблеми господарського права в модерній добі"; після нього резолюція: „Зїзд визнає значіння господарського права в модерній добі та висловлює побажання, щоби господарське право стало безпосереднім предметом університетських студій." Четвертий — проф. А. Андрієвського — „Маєткові відносини подружжа в українському праві"; після нього резолюція: „Зїзд визнає, що скасування інститутів ковказиції та вдовиного права на Підкарпатті може спричинити моральний розклад української сімі і тому обидва ці інститути слід задержати в новому цивільному законі в Ч. С. Р."

Другий день зїзду, 5. жовтня, був днем „Української Правди". Перед обідом відчитано реферати з історії українського права: доц. О. Гайманівського — „Від „Правди Руської" до „Литовського Статута" проф. А. Яковлева — „Розвиток українського права в XVII—XVIII. столітті" та проф. А. Андрієвського — „Українське право в XIX. віці". Пополудне проф. О. Ейхельмана — „Нові шляхи українського державного права", проф. С. Дністрянського — „Нові шляхи українського цивільного права" і проф. С. Шелухіна — „Нові шляхи українського карного права" — в цих трьох докладах намічено нові дороги для українського права. На кінці принято резолюцію: „Зїзд визнає необхідним видання науково-критичного сводного тексту „Руської Правди" та висловлює побажання, щоби праця над „Українською Правдою", започаткована зїздом, продовжувалася для розроблення та здійснення всіх проблем."

Третій день, 6. жовтня, був призначений на реферати з соціяльно-господарських питань. Після реферату проф. О. Мицюка — „Вплив українських соціяльно-економічних ідей на великоруські", ухвалено резолюцію: „Зїзд признає істотний вплив української соціяльної і господарської думки на московську та звертає увагу вчених на бажаність досліду всіх інших сторін того впливу". Другим був реферат інж. Г. Гордієнка — „Суспільно-господарський побут верховинського села" (на підставі анкетної програми проф. О. Мицюка); після нього резолюція: „Зїзд витає анкетні досліди українського села, ведені з почину Українського Університету при катедрі політичної економії". Третім рефератом був проф. С. Бородаєвського — „Межі залежности кооперації", а після обіду три реферати з аграрної економії і політики. Перший реферат проф. О. Мицюка на тему: „Публично-правні впливи на інститут земельної власности" з резолюцією: „Зїзд погоджується з тим публично-правним напрямком законодавства, який поставлено в основу нових аграрних законів Західної Европи." Другий реферат, доц. В. Доманицького про „Нові засади аграрного законодавства" з резолюцією: „Зїзд висловлює побажання, щоби при Українському Правничому Т-ві в Празі була створена постійна комісія для розроблення наукового сільсько-господарського кодексу для України". Доц. Л. Шрамченко говорив про „Значіння першого світового сільсько-господарського перепису та нові можливості й завдання сільсько-господарської статистики"; після нього: „Зїзд висказ Президії Міжнародного Сільсько-Господарського Інституту в Римі глибоке признання за видатну, історичного значіння працю, через переведення першого світового сільсько-господарського перепису".

Останнього дня зранку були два відчити з приватної економії: доц. Я. Моралевича — „Аналіза модерних систем рахівництва" і інж. Р. Димінського — „Раціоналізація, як явище переходу до нового господарського ладу". Після них реферати: Н. Я. Григоріева — „Соціольогічне розуміння держави", проф. В. Старосольського — „Держава і право" та ген. М. Омеляновича-Павленка — „Нові шляхи виховання громадянської свідомости". Інші відчити з огляду на недостачу часу рішено вислухати після зїзду в обєднаних засіданнях колегії професорів факультету права і суспільних наук Українського Університету і Українського Правничого Т-ва в Празі.

Після обіду того самого дня святкували десятиліття Українського Правничого Т-ва в ЧСР. промовою нинішнього голови того т-ва проф. С. Дністрянського і рефератом одного із найстарших його членів, доц. О. Гайманівського, в якім між іншим дали характеристику наукової діяльности, першого і довголітнього голови т-ва покійного проф. Р. Лащенка.

Перед закінченням зїзду винесено ще резолюцію громадського характеру, а саме: „Визнаючи, що голод на Вел. Україні є наслідком негації прав людини і прав Нації, громадяни, зібрані на Українському Правничому Зїзді, висловлюють свій жаль, що таке явище могло статися ще в XX. стол. і що уряд СССР нічого не робить для врятування Нації від її винищення".

Проф. О. Мицюк.

—o—

Відгуки голоду в С. Р. С. Р.

Ессенський щоденник „Національ Цайтунг" приніс у свому числі з 29. жовтня велику статтю п. з. „Брати в скруті. Доля наших німецьких земляків у Росії." Стаття ця основана на дуже совісних статистичних даних, які німці вміли завсіди дбайливо збирати. Німців у СРСР є тепер приблизно півтора міліона. Вони поділені так: північна Україна з Волинню і Поділлям — 230.000, півд. Україна з областю Чорного Моря від Одеси до Донецького басейну — 200.000, Крим — 42.500, оселі над Волгою (автономна республика) 442.500; півн. Кавказ з областю Дону, Кубані та Тереку — 72.000, Закавказзя з губерніями Тіфлісу, Єлисаветполю і Баку — 20.000; Ленінград — 19.000; Сибір з Омською і Томською губ. — 100.000; азійська Росія з кіргіською областю — 54.000; розсіяні на всьому просторі — 120.000; Бесарабщина — 79.000.

Для всіх цих німецьких кольоній, німці і Німеччини пробують наладнати постійну допомогу тому, що десяткам і сотням тисяч уже дошкулює сильний голод у ріжних частинах Радянського Союзу. Не треба забувати, що німці, які виїхали до Радянського Союзу здебільша як „специ" — промисловці, інжинірі, лікарі, діставали весь час якнайкращу плату і находились в упривілеєному становищі; їх не переслідували за контрреволюцію, бо вони не брали ніякої участи в громадськім житті і навіть їм не дозволяли вчитися місцевих мов, щоби не могли порозумріватись із місцевим населенням і не „затроювали" своїми буржуазними поглядами тих, з якими спільно працювали. Німецькі оселі мали власну зразкову організацію. Колиж нині і туди дійшов голод, то це доказ, що загальні економічні відносини в СРСР такі трагічні.

На маргінесі одної статті в „Учительському Слові" і заяв та коментарів у пресі.

У першому числі двотижневика „Перемога" надруковано аж дві статті, в яких згадується про Т-во „Взаїмна Поміч Українського Вчительства", та про статтю в „Учительському Слові" за жовтень ц. р. під наголовком „За чистий ідеал виховання і ідейного вихованка", підписану псевдонімом: І. В. Вірний.

Я був би зовсім не забирав місця в нашій пресі, ані часу читаючому громадянству отсим поясненням, якби не факт, що на кінці статті у „Перемозі" під буквами П. С. додано заввагу, в якій до редакційної комісії на першому місці зарахована і моя скромна особа, та доданий до прізвища титул: посол УНД-а. Цією заввагою мабуть хоче Шановна Редакція „Перемоги" спечи для себе і новоутвореної політичної фракції політичну печеню.

Отсим письмом зроблю маленьку прикрість кореспондентові „Перемоги", коли позбавлю його злорадної приємности і подам зовсім інші факти, а саме:

З уповаження Головної Ради Т-ва ВПУВ даного мені на засіданні дня 2. ц. м. стверджую, що **не належу до редакційного комітету „Учительського Слова"**, та зачисленої статті перед її надрукуванням *я зовсім не читав*. При цій нагоді мушу зазначити, що не вважаю доцільною полеміку карних членів Т-ва в українській пресі на тему професійних справ організації, тому, що це належить до внутрішніх справ даної організації. Щодо самої статті, за яку підписаний автор бере сам відповідальність, а яка спрямована до учителів ненашої національности, то я висказав свою думку про неї *там, де це належить*, а саме в Редакції „Учительського Слова" і на Головній Раді ВПУВ.

Дмитро Великанович посол.

МИРОСЛАВА ТЕРЛЕЦЬКА,
власничка дібр Креховичі,
померла у Відні дня 4. листопада ц. р. в 25 році життя. Похорон відбудеться у Відні дня 9. листопада передполуднем.
ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
відправиться в парохіяльній церкві в Стебнику 9. листопада ц. р. в год. 9. рано.

БУДЄННИЙ НА ПОЛЬСЬКОМУ ДЕРЖ. СВЯТІ.

З Москви повідомляють, що на святі незалежности Польщі у Варшаві 11. листопада, крім ескадри більшовицьких літаків приїде до Польщі делеґація военного комісаріяту під проводом Буденного. Буденний відвідає Пілсудського. Кажуть теж, що Ворошилов, після повороту з Ангори, приїде до Варшави.

—o—

Державне свято СРСР.

Обвинувачують Німеччину та Японію.

МОСКВА, ПАТ. 7. листопада з нагоди 16. роковин істнування СРСР відбулася на Червоній Площі військова нарада. Калінін говорив про осягнені в оставньому році успіхи більшовицької політики. Після тієї промови перед Леніновим мавзолеєм, де були представники влади зі Сталіном, Калініном і Молотовом, передефілювали всі роди зброї, понад 500 танків і багато змоторизованої артилерії. Дефіляду відбирав Тухачевський в заступстві Ворошилова, який є в Туреччині. Серед військових аташе, які приглядалися ревії, були польські летуни з полк. Райським. Після ревії віцекомісар військових справ Тухачевський з шефом штабу Єгоровим, шефом авіяції Алкснісом, шефом маринарки Орловим і представником Оссоавіяхім Айдеманом витали польських гостей.

МОСКВА, ПАТ. Преса в спец. числах присвячених роковинам революції помістила статті, присвячені закордонній політиці СРСР, причому підкреслює німецьку та японську небезпеку. „Ізвестія" пишуть: Зворот у французькій та польській політиці дуже важний, та ще важніші зміни в опінії широких мас тих країв, які зрозуміли, що казки про наші імперіялістичні тенденції та про старання накинути комунізм збройною силою це видумки імперіялістів. СРСР доцінює взаємини з німецьким народом, який не перестає бути великий навіть у кайданах, одначе не думає толерувати фашистівських вибриків, а колиб здійснилися спроби протибільшовицької політики, то знайде відповідну скількість способів, щоби зарадити цьому. СРСР обвинувачує Японію в агресивних плянах. СРСР схопить за зброю лише тоді, коли йому накинуть війну.

—o—

ЗА НАЛАДНАННЯ ЯПОНСЬКО-БІЛЬШОВИЦЬКИХ ВЗАЄМИН.

ТОКІО, ПАТ. Японське м-ство військових справ повідомляє, що в розмові між більшовицьким амбасадором і японським міністром закордонних справ виявилася однозгідність думок про потребу покращання атмосфери в політичних взаєминах між СРСР і Японією. Амбасадор СРСР торкнувся справи перелету японських літаків понад територією СРСР. Мін. Гірота заперечив ті вістки. Далі Гірота згадав, що більшовицька преса помістила спеціяльно спрепаровані документи японського уряду та зазначив, що уряд СРСР не упередив про це японського амбасадора в Москві. Факт цей спричинив напруження більшовицько-японських відносин. Тепер обі держави мусять найти засоби для покращання витвореної атмосфери. Це, що частину ам. фльоти перенесено з Пацифіку на Атлянтик, зробило добре враження. Це повинно бути добрим примірем для інших. СРСР мусить щось зробити для поліпшення взаємин із Японією. Японський уряд не думає утруднювати переговорів у справі купна сх.-китайської залізниці.

—o—

ЛІТВІНОВ У РУЗВЕЛЬТА.

ВАШИНГТОН, 8. XI. ПАТ. Народнього комісаря для закордонних справ Літвінова принив Рузвельт на авдієнції в Білому Домі.

—o—

ВБИЛИ КОРОЛЯ АФҐАНІСТАНУ.

ЛЬОНДОН, 8. XI. ПАТ. Посол Афганістану в Льондоні одержав нині вечером вістку, що афганістанського короля вбили нині рано. Правдоподібне проголосили королем наслідника престола. Подробиць покищо нема.

—o—

УНІФІКАЦІЯ АРМІЇ В ЕВРОПІ.

ПАРИЖ, 8. XI. ПАТ. На засіданні комісії закорд. справ сенату Поль Бонкур звсував умовини в яких відбувалися дипльоматичні розмови в Женеві. Підкреслив, що конечна є проба періода розброєння, в якій в Европі зуніфікували би армії, як це передбачує французький плян із листопада 1932. Потім прийшла би друга періода, а саме зменшення военних матеріялів. Німеччина покинула Лігу Народів саме тоді, як порозуміння осягнене в Парижі зазначилося на зборах президії розбройної конференції.

Вкінці Бонкур сказав, що розбройна конвенція набере обовязуючої сили лише тоді, коли Німеччина підпише її та коли буде певність, що її додержуватимуть.

—o—

Ґерінґ поїхав у справі Австрії.

Зі Женеви повідомляють, що виїзд Ґерінґа до Риму може мати велике значіння для розвитку відносин в Европі. Ґерінґ завіз до Мусолінія конкретні предложення в справі Австрії. Гітлерівці після плебісциту 12. листопада передбачують можливість рішаючих посунень у справі „аншлюсу". Ґерінґ предложить Мусоліниму ріжні торг. концесії та вплив на Балкані, а за ті уступки запропонує інше дальше політичне порозуміння, колиб лише Мусоліні не спротивився „аншлюсові". Колиж Мусоліні був би непримиримий, Ґерінґ предложить відступлення Німеччини від тієї ідеї, ато за ціну піддержки нім. політики, а саме скликання конференції вел. держав в справі дозброювань і щоби Італія не приступила до евент. протестів Франції, колиб Німеччина після плебісциту відмовилася признати клявзулі версайського трактату. Далі Німеччина домагалася моральної піддержки або невтральности Італії в справі ревіндикації басейну Сари.

—o—

ЯПОНІЮ НЕ ОБХОДИТЬ, ЩО ГОВОРИТЬ МОЛОТОВ. АМЕРИКА ЗАМУДРА, ЩОБИ ЙОГО СЛУХАЛА...

ТОКІО, ПАТ. Японська тел. аґенція Ренго повідомляє, що представник японського м-ства закордонних справ коментуючи протияпонську промову Молотова, сказав м. ін.: Нас мало обходить, що він говорить, бо не можемо вплинути на його спосіб думання. Америка занадто мудра, щоби промова більшовицького прем'єра могла мати на неї якийнебудь вплив, тимбільше, що промови Молотова зверталися свого часу проти Франції, Англії, Ватикану а тепер проти Японії. Представник японського м-ства не розуміє справжніх причин, які казали Молотову виголосити таку промову. В яп. м-стві війни думають, що промову Молотов виголосив для внутрішнього вжитку країни, які населення двигає на собі тягар 5-літки, не згадуючи про голод, що навістив цю країну. З ріжних сторін СРСР приходять вістки про бунти, тому Молотов виголосив промову проти Японії, щоби так відвернути гром. думку від розпучливих внутрішніх відносин СРСР. Концентруючи військо на манджурському кордоні, підриває СРСР міжнароднє довір'я до мира.

—o—

НОВИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕРЕВОРОТ НА КУБІ.

ГАВАНА, 8. XI. ПАТ. Мешканців столиці заалярмувало вчора на світанку загадочне бомбардування літаків і канонада протилетунських гармат. Здогадуються, що частина армії і тайна організація, яка повалила уряд президента Машада, старалася перевести новий державний переворот. Літаки, що бомбардували місто, були військового типу.

ЛЬОНДОН, 8. XI. ПАТ. Згідно з вістками з Гавани, підчас заворушень на Кубі згинуло 12 людей. Змовники хотіли напасти на палату президента Сан Мартіна та приневолити його уступити в хосен бувш. президента Чеспедеса.

—o—

МУСЯТЬ ЖЕНИТИСЯ.

Гітлер видав розпорядок, на основі якого всі державні службовці мусять в означеному часі оженитися. Інакше втратять службу.

—o—

РАЙХСТАҐ БЕЗ ЖІНОК.

БЕРЛІН, ПАТ. Оголосили виборчу лісту нац. соц. партії до райхстаґу. Є там 685 назвищ із канцл. Гітлером. М. ін. є 120 бувш. гітлерівських послів у пруському соймі та 64 послів краєвих соймів. Із давних партій заступлені є: німецько-національна, народня, штальгельм, центр. і баварська народня партія. Споміж будучих послів ок. 14 прц. належить до пробоєвиків і охоронних штафет. 5 прц. має шляхотські титули, а м. ін. одиноким представником давньої володіючої родини Гогенцолернів є пруський князь Авґуст Вільгельм. 5 прц. кандидатів мають докторати. Зовсім нема жінок.

ПРОЄКТ РОЗБОРУ АВСТРІЇ.

ВІДЕНЬ, ПАТ. „Н. Вр. Абендблят" повідомляє з Берліна, що урядовий президент у Магдебурзі Ніколяй опрацював меморіял у справі будучої німецької конституції. Проєкт передбачує прилучення Австрії до Німеччини. Автор пропонує розбір Австрії. А саме передарулянську округу прилучили би до Швабії, яку мають утворити, Тироль і Зальцбурґ прилучилиб до Баварії. З решти австрійських округ утворили би одну австрійську округу.

ГІТЛЕР ДЯКУЄ МУСОЛІНІМУ.

РИМ, ПАТ. Аґенція Стефані повідомляє, що Мусоліні приняв Ґерінґа, який вручив італійському премієрові лист канц. Гітлера із словами признання та подяки за його діяльність в хосен справедливого управильнення міжнародніх відносин. У листі Гітлер обговорює теж становище німецького уряду в справі розброєння. Мін. Ґерінґ в довшій розмові, вдержаній в щирому тоні, вияснив та доповнив Гітлерові слова.

ЗЕМЛЕТРУС У ТИРОЛІ.

ВІДЕНЬ, 8. XI. ПАТ. Віденські сейсмографи занотували нині нічю доволі сильний землетрус, якого середовище було мабуть у Тиролі. З ріжних тирольських міст повідомляють, що потрясення були такі сильні, що стіни домів зарисувалися, а серед населення повстав переполох. Багато людей вибігло в біллі на вулиці. Землетрус відчули теж у Баварії, Віртемберґії та Швайцарії.

БОМБОВІ ЗАМАХИ В УНІВЕРСИТЕТАХ.

ВІДЕНЬ, 8. XI. ПАТ. Вчора виконали знову в усіх віденських вищих школах замахи слізними бомбами. В торговельній вищій школі арештували 14 нац. соц. студентів.

Опечатали брунатний дім.

ВІДЕНЬ, 8. XI. Брунатний дім віденських нац. соціялістів при Гіршенгасе вчора обсадила поліція та опечатала. Папері й майно сконфіскували.

Свята 1. листопада.

КОМАРНО.

Цього року Комарно відсвяткувало також величаво память Великих Роковин. Торжественне богослуження відправив парох о. Кліш у парохіяльній церкві, по береги виповненій громадянством Комарна. По богослуженні відправлено при могилі панахиду. Цілий час співав мішаний хор. Підчас богослуження зібрано та українських інвалідів квоту 25 зол. Відтак зібралися громадяни Комарна в льокалі чит. „Просвіти", де по вступному слові адв. О. Утриска вислухали уважно реферату студ. Л. Дрималика про листопадові події. По відспіванні національного гимну присутні, піднесені на дусі, розійшлися домів.

НОВИНКИ

— **Степан Нич**, засуджений за приналежність до ОУН і за намагане вбивство ком. Цесельчука на вісім літ тюрми, не приняв присуду. За посередництвом оборони вніс подання в справі касації.

— **Охорона грошевих листарів.** З огляду на щораз частіші напади на грошевих листарів по містах міністерство почт і телеграфів задумує встановити спеціяльну асисту для грошевих листарів. Крім того мають вишколити їх у вживанні пальної зброї.

— **Сумна забава емерита.** До Львова приїхав 60-літній залізничий емерит Михайло Диґдала, щоби затягнути позичку на докінчення будови свого дому. Діставши позичку в сумі 265 зол., рушив під вечір до дому, щоби заплатити робітникам. Однак уже на двірці пригадав собі, що забув купити солонину. Тому вернувся на вул. Городецьку, де на Копитковім зачепили його двоє вуличних дівчат і затягнули до свого мешкання. Тут підчас забави опоїли його до безтями, ограбили з цілої готівки, а вкінці викинули на вулицю. Ограблений не тямить ні вулиці ні дому, де його ограбили, тому поліції трудно викрити винуватців його сумної пригоди.

— **У звязку з убивством** Соколовського на Знесінні слідство виявило, що два його товариші Сохацький та Туркевіч дали йому 22 зол., щоби купив їм револьвер, бо хочуть виїхати зі Львова. Соколовський не купив револьвера та й грошей не віддав. Товариші виманили Соколовського на периферії міста та застрілили його.

— **Вивезли касу.** В Порогах пов. Долина вломилися невідомі люди до льокалю фірми Глезінгера, забрали вогнетривку касу із 4.230 зол. та вивезли на возі в напрямі Майдану.

— **Нервовий селянин.** 34-літній селянин із Сокільник біля Львова Йосиф Губиш недужав на нервовий розстрій. Тому вже здавна носився з думкою покінчити з життям. Обвинув собі довкола тіла мідяний дріт обтяжений шіковою, закинув її на електричний провід і згинув на місці. Селяни, що йшли до Сокільник побачили звисаюче з дротів звуглене тіло Губиша.

— **Грабункові напади.** Під Шмитковом пов. Сокаль напало на підпаємця садів Вольфа Векера з Кристинополя трьох людей і грозячи йому смертю, якщо буде ставити опір, забрали коня і два мішки яблок. Поліція арештувала грабіжників, якими є Гнатюк, Лаврик і Воєвідський, та відобрала їм коня. — В Пацикові напало на хату господаря Рушаника чотирьох людей і зрабувало 300 зол. — До канцелярії фільварку в Глинянах добулися озброєні злодії, розпороли касу й забрали 400 долярів.

— **Ошуканець.** До господаря в Шибалині пов. Бережани, Івана Соляра прийшов перед кількома днями якийсь чоловік і сказав йому в тайні, що в міському арешті у Львові находиться його брат, російський полонений, що прийшов нелегальною дорогою зі Сибіру і благає брата, щоби ствердив його ідентичність, або викупив його з арешту. На питання, яких грошей треба на викупно, незнакомий сказав, 150 зол. Соляр, врадуваний поворотом брата, взяв гроші і разом з незнайомим поїхав у ночі до Львова. Коло ратуша почалася комедія, яка настроїла Соляра недовірчиво. Тоді незнакомий спустив з висоти викупна і заявив, що вистарчить покищо 5 долярів для референта справи. Діставши 5 долярів, велів Солярови чекати в брамі камениці і пішов до магістрату. Після кількох годин Соляр зміркував, що впав жертвою ошуканця і повідомив про все поліцію.

— **Шпіонський процес** почався у Варшаві проти 9 обвинувачених, м. н. проти 23-літньої розведеної Стеллі Філярової, дочки багатого каменичника, що відповідає з вільної стопи за кавцією 100.000 зол. Розправа йде при зачинених дверях.

— **270 свідків на розправі.** В окружнім суді в Люблині розпочалася розправа проти б. судового коморника Влад. Стиборовського, що на протязі трьохлітного урядування злефравдував 32.000 зол. На розправу покликано 270 свідків.

— **Помер Лео Мопкін.** У Парижі помер голова виконуючого Комітету Всесвітньої Сіоністичної Організації та президент жидівських делегацій в Парижі Лео Моцкін. Хочуть його похоронити в Палестині.

— **Перед беатифікацією сільської вчительки.** З нагоди ювилейної прощі з Ліверпулю, що прибула до Риму, ректор церкви св. Якова в Бутель передав папі прохання, щоби розпочати беатифікаційний процес Тереси Гігінсон. Вона була вчителькою народньої школи і вмерла 1905 р. в 60-му році життя. Крилошанин Спов, канцлер епископської курії в Ліверпулі, зложив заяву, що Тереса Гігінсон була одною з найбільших святих, які знає церква. Культ її особи від часу смерти все зростає. До її гробу в Нестоні приходять тисячі прочан з цілої Англії. Тому що церковний інформаційний процес скінчився, беатифікація сільської вчительки відбудеться в найближчому часі.

— **Фузія двох корабельних ліній.** „Дейлі Мейль" повідомляє, що дві найбільші трансокеанські лінії, корабельні товариства Кунард Лайн і Гвайт Стар Лайн є на шляху до цілковитої фузії. В найближчому часі обі корабельні лінії злучаться в одно величезне товариство, що розпоряджатиме 21 кораблями, містоти поверх пів міліона тон. Нове товариство задумує вибудувати новий корабель, що буде найбільший на світі і має побити рекорд швидкости подорожі до Америки.

— **Найбогатші люди.** Американські ґазети обчислили, що на світі є 17 богачів, яких маєток, внесений до міжнародного розплатного банку, міг би покрити державні довги всіх більших держав. Тих 17 крезів іде в такім порядку: 1. Едсель Форд (Америка), 2. Генрі Форд (Америка), 3. Едмонд Ротшільд (Франція), 4. Герцог Вестмінстерський (Англія), 5. Вільгельм Гогенцолерн. 6. Сер Базіль Захаров (Англія), 7. Сімон Патіно (Болівія), 8. Магараджа Бароди (Індія), 9. Льорд Айвіґ (Індія), 10. Аґа-Хан (Індія), 11. Нізам Гайдарабада (Індія), 12. Ж. де Вендель (Франція), 13. Джон Рокфелер, молодший (Америка), 14. Джон Рокфелер, старший (Америка), 16. Ендрю Мельон (Америка), 17. Фріц Тіссен (Німеччина). Цікаве, що всі названі особи були таксамо богаті і перед кризою, від якої вони не потерпіли, а декотрі навіть побільшили свій маєток. Після тої сімнадцятки в найбогатших людей уходять: Франк Штайнґарт (Куба), нафтовий магнат Саркіс Гюльбекіян, німецький промисловець Фридрих Шлік, чехословацький вуглевий король Печек, польські магнати Потоцькі і Радзівіли та китайський архиміліонер Ені-Ян-Сан.

— **До касина гри** біля Монтпельє у Франції, коли грачі грали якнайпристрасніше, війшов замаскований чоловік. Під загрозою двох револьверів приказав круперові зібрати гроші з каси та від грачів. Як забрав гроші, вистрілив на пострах і пропав.

Дописи.

Велике Лугове Свято у Надвірній. НАДВІРНА. По ожив... діяльности лугового руху в 1927 і 1928 р. настали для Лугової Організації тяжкі часи, бо із заложених 20 „Лугів" у повіті влада більшість розвязала. З відходом д-ра Л. Борисевича з Надвірної та осінню 1930 р. луговий рух майже завмирає. У 1931 р. ініціятиву в організації „Лугів" бере у свої руки надвірнянський „Луг" під проводом д-ра Банаха. Багато праці в Лугову Організацію вкладає мґр. Кость Бачинський при співпраці членів родини Миколи і Марійки Гриншаків, Степана Семеш..., Марійки Штунякiвної, Володимира Хроменка, Володимира Андрійовича, Степана Ґрички та Василя Демянчука. Члени Старшини надвірнянського „Луга" помагають у праці „Лугам" у повіті. В надвірнянському повіті ... „Луги" на давніх статутах у Надвірній, Назавізові, Гавриліві, Парищах, Грабівці і Старуні. У Святі „Рідної Школи" в Станиславові бере участь „Луг" із Назавізова. Цей „Луг" поза „Лугом" надвірнянським найкраще зорганізований. У 1932 р. йдуть приготування до виступу „Лугів" у кооперативному святі в Надвірній. У тім святі брали участь „Луги" з Назавізова, Надвірної, Грабівця і Старуні. „Луг" з Надвірної брав також участь у кооперативному святі в Делятині. З затвердженням нових лугових статутів внесено у надвірнянськім повіті до затвердження статути в 10 місцевостях. З того часу правда поволи, праця в Луговій Організації іде краще. Весною 1933 р. відбувся в Надвірній курс, який переводили делегати „Великого Лугу" Юрко й Ірена Мамчур. Вивчено на тім курсі мішаних вправ палицями луговичок, вправ хустинами і ритмічних вправ до слів „Накрила нічка" та дещо з легкої атлетики. Курс був вправді короткий, але від цього часу надвірнянські луговики й луговички виїздять на села вчити вправ. На 8. жовтня 1933. назначено Лугове Свято в Надвірній. Підготовка йшла тяжко, бо літо було сльотне. Надійшов вкінці довгожиданий день свята — день 8. жовтня. На площу зійшлися: „Луг" з Надвірної — 75 вправляючих під проводом Володимира Хроменка, луговички під командою Марійки Штунякiвної, „Луг" з Назавізова — 30 вправляючих під проводом голови Нишика, Парані ... та Стефана Романюка, „Луг" з Пнів — 33 вправляючих під командою Івана Іваночка. Луговики та луговички уставилися в чотирокутнику і з піснею „Ой у лузі червона калина" піднесено на стовпі прапор. Були вийшли до вправ здисципліновані чети луговиків та луговичок. Мішані вправи, жіночі хустинами, ритмічні до пісні „Накрила нічка", вправи луговиків палицями та вежі на коні вийшли дуже справно й гарно. Вправами командував заст. голови „Луга" в Надвірній мґр. Кость Бачинський. До вправ грала лугова орхестра з Дор... Були теж змагання в бігу на 4 км. Програма свята закінчена. Лугове брацтво уставилося в чотирокутник, зняли прапор і знову понісся луговий гимн, що його відгомін понісся в каменисті верхи Горганів. По святі луговички та луговики зібралися в салях читальні „Просвіти" на товариську забаву.

Театри.

Великий Міський Театр.

Четвер, 9. XI. год. 7.30 веч. „Тоска" оп. Пучіні (виступ Мих. Голинського й Лі-зура).

Пятниця, 10. XI. год. 7.30 веч. „Весілля".

Театр Рівнородностей.

Четвер, 9. XI. год. 7.30 веч. „Моя сестра та я".

Пятниця, 10. XI. год. 7.30 веч. „Моя сестра та я".

Кіна.

АДРІЯ: „10 проц. для мене".
АПОЛЬО: „Мушу тебе здобути" (Іван Кепура).
АТЛЯНТИК: „Кінг-Конг".
ВАНДА: „Пожадана".
КАСІНО: „Якою мене бажаєш" (Грета Ґарбо).
КОПЕРНИК: „Шумовини вулиці".
КОЛІСЕЙ: „Карієра кельнерки", ревія „Найгарніші польки світа".
МАРУСЕНЬКА: „Ойкель Мозес" (Шалома Аша).
МІРАЖ: „Програма 7-ми зір".
МУЗА: „Чому я згрішила".
ПАЛЯС: „Мушу тебе здобути" (Іван Кепура).
ПАН: „Екстаза".
ПАСАЖ: „Перше ковбоєве кохання".
СТИЛЕВЕ: „Маски д-ра Фуманчу", ревія „Наша пачка".
ХИМЕРА: „Шанду".
УТІХА: „Демон великого міста" й ревія.

Закордонне радіо.

Четвер, 9. листопада 1933.

Відень (517,2) 17.30 Пісні й арії, 20.30 „Кабале унд Лібе" песа Шіллера. 22.15 Танці й марші; **Братислава** (279,3) 12.35 Концерт, 18.05 Легка музика; **Прага** (488,6) 16.50 Жарти та пісні народів, 20.20 Шопенові твори; **Люксембург** (1191) 21.30 „Країна усміху" оп. Легара; **Кенігсвустергавзен** (1634,9) 15.00, 20.05 Концерт; **Ляйпціг** (389,6) 13.30 Солісти; **Осльо** (1083) 22.15 Пісоньки; **Будапешт** (550,5) 17.50 Опера; **Мілано** (331,5) 13.10 Музика, 21.00 „Гарна Олена"; **Рим** (441,2) 17.15 Концерт.

Пятниця, 10. листопада 1933.

Льондон (1554,4) 21.45 „Фігарове весілля"; **Відень** (517,2) 19.00 Фортепян, 22.30 Легка музика, спів; **Прага** (488,6) 17.05 Концерт; **Кенігсвустергавзен** (1634,9) 17.20 Суч. музика; **Ляйпціг** (389,6) 21.30 Концерт; **Мінхен** (533) 13.20 Солісти; **Осльо** (1083) 22.15 Пісоньки; **Будапешт** (550,5) 12.05 Циг. музика, 19.30 „Фавст" оп. Ґуноа; **Мілано** (331,5) 11.15 Муз. всячина; **Рим** (441,2) 17.15 Концерт.

Львівське радіо.

Четвер, 9. листопада 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 12.05 Сільські орхестри (грамофон); 12.35 Шкільний концерт; 15.30 Господарські вістки; 15.40 Легка музика; 16.40 Що жінка вносить до суспільної праці; 16.55 Спів (Ґебель-Тарнава, бас); 17.20 Бетовенові пісні (Ґофманова, мецосопран); 17.50 Рільничі новини; 18.00 Робітнича справа; 18.20 „Сон осіннього вечора" Д'Анунціо; 19.05 Грамофон; 19.25 Відчит; 19.40 Спортові вістки; 20.15, 21.30 Легка музика, спів; 21.15 Почт. скринька; 22.15, 23.05 Танкова музика.

Пятниця, 10. листопада 1932.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 11.45 Комунікати, грамофон; 12.05, 12.38 На зоряним фірмаменті; 15.30 Господарські вістки; 15.55 Сальонова музика; 16.55 Фортепян; 17.25 Арії та пісні; 17.50 Стенографія; 18.00 Йосиф Мегофер; 18.20 Грамофон; 18.50, 19.30 Фейлетон; 19.40 Спортові вістки; 20.15, 21.10 Симф. концерт (Мановарда, спів); 20.55 Літ. фейлетон; 22.15 Пісні; 22.35 Звуковики; 23.05 Грамофон.

—o—

БІРЖА.

ГРОШІ.

Банк Польський платив за доляра 5.70 зол. У приватних оборотах доляр 5.75—80, канадійський доляр 5.60, англ. фунт 28.10, шілінг австр. 101, шв. франк 172.50, нім. марка 211, чеські корони 25.50, франки фр. 34.90.

Золото: доляр 9.05—9.07, фр. франки 36.40—36.60, дукати 83.40—83.60, рублі 46.80—47.40, австр. корони 37.60—38.00.

Срібло: 5 кор. 1.50, фльорени 76, рубель 1.30, корона 30.

Акції, папері.

Банк Польський 79.50—79.75; 3 проц. буд. позичка 38.10; 4 проц. інв. позичка серійна 108; 5 проц. конверсійна позичка 49 і одна четверта; 4 проц. долярова позичка 48 і пів — 48.50; 7 проц. стабілізаційна поз. 52 і одна четверта — 52.75.

ЗБІЖЕВА БІРЖА.

Ціни л. Підволочиська льоко Львів

Пшениця збірна	17.00—17.50
Жито одноціле	13.75—14.25
Жито збірне	13.25—13.50
Ячмінь на мливо	10.75—11.00
Бараболя пром.	4.— 4.50

Інші курси незмінні.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗА".

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 8. XI.: масло дек. 2.90, молоко 22 сот., сметана 90 сот., яйця зол. 4.20—4.30 за копу. Тенденція на молоко, сметану і масло сильна, на яйця знижкова.

—o—

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО".

Розмір часопису: 3 шпальти текстові і 8 шпальт оголошеневих.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . . зол. 0.15
1 „ одношпальтовий надіслане і некрольоги „ 0.40
1 „ „ в тексті і новинках . „ 0.45
„ на першій сторінці . „ 0.55

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні не . . . . зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . „ 0.10
шукаючі праці . . . . „ 0.08
слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1 . . . . . . зол. 380—
„ „ 1/2 . . . . . . „ 200—
„ „ 1/4 . . . . . . „ 110—
„ „ 1/8 . . . . . . „ 60—
Текстові сторони 50 проц. дорожче.

За редакцію відповідає Олександер Костик. — [illegible] Видавнича Спілка „Діло". — З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10